

Anna Kinberg Batra: Tal på Sverigedagen 2015

Talare

Anna Kinberg Batra
Partiledare, Moderaterna

Datum

7 mars 2015

Plats

Stockholm

Den 6 mars fylldes stora salen i den så kallade AF-borgen i Lund av studenter, lärare och andra engagerade. De debatterade i timmar och röstade så småningom, om huruvida tio judiska läkare skulle få en fristad, och möjlighet att vara med att avhjälpa den rådande läkarbristen, i Sverige. En förkrossande majoritet röstade nej.

Omröstningen där Lund tog avstånd från judar hölls 1939. Det väcker skrämmande minnen från en tid som vi aldrig vill uppleva igen.

Nästan på dagen 76 år senare, nu i onsdags den 4 mars, var stora salen i AF-borgen full igen, på ett betydligt trevligare möte, och vi som var där hade inte behövt rösta om vikten av öppenhet eller allas rätt att utöva sin religion. Vi var nog rörande överens om att det är helt centrala värden som vi är beredda att försvara. Ska det ens behövas i vårt öppna, moderna samhälle?

Tyvär är svaret ja.

Timmarna före mötet i Lund nu i onsdags besökte jag Judiska församlingen och synagogan i Malmö. Där medlemmarna måste skyddas av pansarglas, vakter och polis, om de ens förs komma dit. Där de sedan flera år tillbaka är rädda för att bära kippa eller davidsstjärna eller ens promenera ute på kvällen, på grund av hot och till och med våld. Extremismen, och antisemitismen, visar sitt fula ansikte igen, även här hos oss.

Vi kan aldrig ta öppenheten för given, den behöver vinnas varje dag, för varje generation. Det är inte 1939, men 2015 har börjat skrämmande.

Vid halv fyra-tiden den 14 februari i år bröts samtalen om konsten och

yttrandefriheten i Kulturhuset i Köpenhamn av skotten från en automatkarbin. En man sköt, inte bara för att döda, utan för att tysta.

Några timmar senare, klockan tio i ett på natten under ett bat mitzvah-firande på judiska församlingen i Köpenhamn, är barn och vuxna mitt uppe i dansen och sången. De hör inte när säkerhetsvakten skjuts ihjäl. Under några sekunder till hör de bara glädje och kärlek. Tyvärr är inte det vad bat mitzvahn kommer bli ihågkommen för.

Skotten i Köpenhamn för tre veckor sedan är ytterligare en fruktansvärd attack mot det öppna samhället och det fria ordet. Låt mig vara tydlig: Attacken mot synagogan, mot Lars Vilks, mot tidningsredaktionen på Charlie Hebdo, mot kosherbutiken i Paris. Alla dessa försök att tysta andra är också attacker mot vårt samhälle. Mot våra värderingar. Mot vår demokrati. Mot alla oss.

Men vi får aldrig låta terrorister tysta oss. Vi måste alltid försvara det öppna samhället och det fria ordet.

Islamiska staten sprider terror i Mellanöstern som är bland det värsta vi sett. Vi ser det på TV. Vi läser om det i tidningen. Vi försöker förstå hur någon människa kan förmå sig att begå så brutala handlingar. Ändå är det så ofattbart.

Vi får rapporter om hur barn används som självmordsbombare. När omänskligheten når sin absoluta botten tvingas barn korsfästa och begrava andra barn levande. Det finns inget språk i världen som har ett ord som kan beskriva hur fruktansvärda dessa handlingar är.

Det här är inte nationer eller religioner som står mot varandra: det här är ondska.

Just därför får vi aldrig låta dem som sprider hat vinna. Som alltid, i sådana här situationer, finns det dem som vill utnyttja en tragedi efter sin egen agenda. Vissa har redan börjat göra det extremisterna vill, att vi ska ställa grupper mot varandra och peka ut miljontals människor som kollektivt ansvariga för enskilda terroristers handlingar.

Men som Siavosh Derakhti, grundare av Unga mot antisemitism och främlingsfientlighet, säger: Det här är inte svenska värderingar.

Terrorism handlar inte om vilken religion eller vilket land man tillhör, utan om ondska. Och då är det just den, inte den ena eller andra gruppen, som måste bekämpas.

Säpo har bekräftade uppgifter på att över 100 personer har lämnat Sverige för att strida för IS i Irak och Syrien. Det är 100 för många. Den som reser för att slåss för hatet och terrorn måste ställas inför rätta. Det gäller även när man återvänder till Sverige. Det var därför Alliansen inledde arbetet med att kriminalisera terrorresor. Nu måste regeringen skynda på det arbetet för att få verktygen som behövs på plats. Vi måste kunna stoppa dem som vill resa från Sverige för att slåss för hatet.

Det behövs krafttag mot terrorism och radikalisering. Och tyvärr, kanske man måste säga, är det ett av våra just nu mest prioriterade utvecklingsområden. Beatrice Ask, som leder vårt utvecklingsarbete inom området, och jag presenterade nyligen fyra förslag:

För det första bör hanteringen av svenska pass skärpas. Om 60 000 svenska pass tappas bort på ett år kan det inte uteslutas att en del av dem används för att underlätta för brottslighet. Därför bör polisen få möjlighet att kalla den som verkar sätta i system att tappa bort sitt pass till samtal, för att kunna upptäcka om något håller på att gå fel.

För det andra föreslår vi att Säkerhetspolisen ges utökade resurser. Vi höjde dem med 60 procent under våra år i regeringsställning, men mer behövs. Detta måste nuvarande regering ta på allvar.

För det tredje behöver vi bättre verktyg för att stoppa och förebygga radikalisering, bland annat genom förbättrat samarbete mellan svenska myndigheter och andra organisationer.

För det fjärde behövs det mer internationellt samarbete. När vi samarbetar blir möjligheten att komma åt terrorismen mycket större. Därför måste det EU-

gemensamma arbetet mot terrorism fördjupas med förbättrat samarbete mellan länder, myndigheter och inom Europol.

I onsdags i synagogan i Malmö föreslog jag dessutom ett utökat stöd för trossamfundens säkerhetsarbete. Tyvärr behövs det. Men vi behöver göra mer. Därför föreslår jag i dag ytterligare ett steg för att stärka Sverige i kampen mot terrorism: vi måste ta krafttag mot terrorismens finansiering.

Det finns mycket kompetens i Sverige för att utreda ekonomisk brottslighet. Men kompetensen används inte fullt ut för att komma åt dem som finansierar terrorister. Därför föreslår jag att Ekobrottsmyndigheten och Skatteverket får ett speciellt uppdrag för att utreda finansiering av terrorism och att de ges ökade anslag för att klara av det nya uppdraget.

Ökade resurser, fler verktyg, fördjupat internationellt samarbete och skärpt arbete mot terrorfinansiering – det är några steg för att vårt öppna samhälle ska stå starkare mot dem som vill tvinga oss till slutenhet. Vi ska aldrig låta dem vinna!

I dag träffas vi här för att prata om hur vi behöver utveckla vår politik. För Sverige kan mer. Och Sverige kan mer, även när förutsättningar förändras.

Det lilla gruvsamhället Ställberg utanför Örebro ger oss ett exempel på vad som kan hända när förutsättningar förändras. Docenten i ekonomisk historia, Jan Jörnmark har skrivit böcker om övergivna platser där han beskriver och illustrerar flera av dem. I dag har Ställbergs gruva blivit en sådan plats. Gruvan byggdes år 1922. På sin tid var det en av Sveriges djupaste gruvor och ägaren, Ställbergs Grufve AB, var under en tid Sveriges näst största malmexportör. Investeringarna fortsatte och fler och fler flyttade till det lilla gruvsamhället norr om Örebro.

Det byggdes radhus och egna hem. Vid 1960-talets slut stod samhället på sin topp. Men lönsamheten minskade och investeringarna uteblev. När andra moderniserade halkade gruvan allt mer efter och knappt tio år senare tog det slut, gruvan lades ned 1977. I dag är både gruvan och bostäderna övergivna. Tågen stannar inte längre i Ställberg och stationsbyggnaden revs 2009.

Gislaved ger oss ett helt annat exempel. Den 6 december 2001 satt kommunstyrelsen i Gislaved i sammanträde när någon knackade på dörren och kom med ett oväntat besked. Kommunen hade nåtts av uppgifter om att Continental beslutat att lägga ner sin däckfabrik. Över 700 personer skulle varslas om avsked.

Men Gislaved kom igen. De förbättrade sitt företagsklimat. Och strax efter nedläggningen startade exempelvis den tidigare personalchefen på Continental själv ett företag som gav nya jobb.

Jobben som försvann har ersatts av nya arbetstillfällen i de nyetablerade företag som nu huserar i det som numera heter Weland Industricentrum. Där ryms företagshotell, lagerlokaler och en inkubator. Det produceras inte längre däck i Gislaved men svensk ingenjörskonst och spetskompetens fortsätter skapa jobb. På nya sätt.

Det tredje exemplet kommer norrifrån, från Umeå. 21 år gammal var Ida Backlund kundansvarig på ett hotell på Kreta. Då ringde telefonen. Hennes mamma berättade sakligt att hon måste akutopereras för bröstcancer. Det blev en chock för Ida som avbröt allt och åkte hem för att vara nära familjen.

Operationen gick bra men väl hemma i Sverige bestämde sig Ida för att där och då satsa på något helt annat, hon skulle bli företagare. Av banken fick hon höra ”Du kommer aldrig att lyckas, det kommer aldrig att gå” då bankkvinnan aldrig hade hört talas om någon som gjorde det Ida ville göra. Ida bestämde sig för att visa henne och nå framgång utan banklån. Så sommaren 2007 startade hon företaget Rapunzel of Sweden i det gula trähuset i stadsdelen Tomtebo i Umeå.

I dag har företaget egna lokaler, bolaget säljer löshår för 100 miljoner i omkring 60 länder och de har ungefär 50 anställda. Ur chock och sorg föddes kraft, nytänkande och något helt nytt.

Man kan möta förändring på olika sätt. Du kan se på passivt, blunda för den eller tro att det här händer inte mig. Men den försvinner inte för det. Stållbergs gruva är ett exempel på vad som kan hända om du möter förändring med att stå

still.

Eller så kan man möta förändring med initiativkraft. Så som man gjort i bland annat Gislaved. Och framför allt handlar det om att människor, som Ida Backlund, i stort och smått vill och vågar hitta sin väg fram även ur en oväntad och tuff situation.

Det behöver politiken och partier också göra. Det finns vissa som försöker förneka förändring eller undvika den, men då tar man inte sin uppgift på allvar. Då riskerar vi att bli som en sån där bortglömd plats man kan läsa om i historieböckerna. Sådana är inte vi.

Vår uppgift är att söka bästa möjliga svar på hur Sverige kan möta förändring, och utmaningar, på allra bästa sätt. Det är därför vi utvecklar vår politik nu, och det är därför vi är här i dag. För att Sverige kan mer.

Den bästa frågan jag fått från en journalist var egentligen ganska enkel. Det var för många år sedan. Så många att jag var aktiv i ungdomsförbundet och hade faxat ett pressmeddelande om ett förslag, och en reporter på en branschtidning ringde upp. Men frågan handlade inte om alla de tekniska detaljer jag läst in utan hon frågade rakt och enkelt: Varför är det här viktigt?

Och jag minns situationen för att jag kände direkt att hon hade rätt. Det viktigaste var ju inte faxet, eller förslagets utformning. Jag minns inte ens vilken fråga det rörde sig om. Men jag minns samtalet väl för att hon satte fingret på vad vi alltid ska kunna, och vilja, svara på.

Det är vår uppgift än i dag. Och det här är inte viktigt för vår egen skull, eller för något annat partis skull, utan för att Sverige kan mer. Vår uppgift är att göra det möjligt. Då, och därför, behöver utmaningar mötas med reformer.

Sverige kan mer är ett upprop från alla oss som tror på Sverige, vi som ser Sveriges potential och vi som vet att Sverige har mer att ge. Vi heter Nya Moderaterna.

Sverige ska inte vara ett land som är på väg tillbaka. Vi ska vara bland dem som står längst fram. Men vi utmanas och utvecklas, ständigt.

När vi blickar ut i världen ser vi hur Sverige står sig väl. Vår ekonomi är en av Europas starkaste och vi kommer högt upp i flera rankingar över innovationskraftiga länder. Men det räcker inte. För samtidigt ser vi hur flera länder runtom i världen springer snabbare och vi ser att den globala konkurrensen skärps. Det utmanar oss.

Vi har inte en värld som utvecklas på ett sätt. Förr talade vi om tredje världen för att det fanns en andra värld. Och en andra värld för att det fanns en första värld. I dag skiljs länder åt mellan de som är på väg framåt och de som är på väg tillbaka.

Vår konkurrenskraft börjar med en stark ekonomi. Motståndskraft mot framtida kriser säkrar förtroendet för både investeringar och hushåll. Men vi behöver erkänna för oss själva att mycket kan bli bättre.

Vi är ett av de länder i världen som satsar mest resurser på skolan, ändå har våra kunskapsnivåer sjunkit i 20-års tid.

Trots att fler vill arbeta är trösklarna fortfarande höga för dem med låga inkomster.

Vi har skickliga byggbolag, ändå tar det ofta betydligt längre tid än i andra länder att färdigställa ett byggprojekt i Sverige.

Trots att vi är ett av de länder i världen som ansöker om flest patent i förhållande till vår ekonomis storlek är vi bland de sämre på att gå från patent till företag.

Trots att rekordmånga utrikes födda är i arbete är vi ett av de länder i EU där det tar längst tid för den som inte är född här att komma in i arbete.

När länder vi exporterar till växer och blir rikare, följer vår export inte med lika snabbt i deras resa.

Det finns mycket att göra. Sverige är ett av världens bästa länder att leva och växa upp i men vi behöver göra mer för att fortsätta vara det även framöver. Vi är ett parti som tar förändring på allvar och möter utveckling med nyfikenhet och reformer. Det måste vi fortsätta göra.

Den 9 januari 2007 lanserade Steve Jobs den första iPhone:n i en välfylld konferenshall i San Francisco. Sedan dess har mycket hänt. I dag äger omkring tre av fyra svenskar en så kallad smartphone. Det sägs att den mest grundläggande smartphonen kan processa mer information än vad NASA hade tillgång till när de genomförde den första månlandningen 1969. Vad ska vi göra då?

När hela världens kunskap finns tillgänglig för alla med en mobiltelefon ställs vårt samhälle inför helt otroliga möjligheter, men också utmaningar. Vi behöver förstå att den tekniska utvecklingen förändrar arbetsmarknaden och den kommer fortsätta förändras snabbt. Hur kan fler hitta nya vägar på den, utan att behöva offra den trygghet man har i dag?

I Göteborg för några veckor sedan talade jag bland annat med en kvinna i 50-års-åldern som hade förlorat sitt jobb i kassan på en mack. Och som utgick från att det skulle vara svårt att hitta något nytt för den som hade ont i ryggen och ingen universitetsutbildning.

Skillnaden kom när hon fick frågan ”Vad kan du?”. Ganska mycket, såklart, även om det gamla jobbet inte längre var aktuellt på det gamla sättet. Men hon berättade att hon aldrig hade fått den frågan förut.

Den frågan blev startskottet för hennes väg tillbaka och vidare i livet till ett nytt jobb, i en kommun i västsverige. Där hon fick känna glädjen och nervositeten som man känner första dagen på jobbet. Där hon kan känna gemenskapen i att någon ringer och undrar var hon är om hon inte dyker upp. Känslan av att kunna något och att kunna bidra.

Alla måste få frågan: ”vad kan du?”. Ju oftare vi ställer den frågan, desto fler kommer kunna bidra till att Sverige kan mer.

I dag är det 7 mars. I Melodifestival-sammanhang betyder det att det är dags för andra chansen. Men den viktigaste andra chansen, den handlar inte om ballonger eller paljetter, den handlar om att fler måste få, inte bara en, utan flera nya chanser på arbetsmarknaden.

Det kommer bli allt viktigare framöver att kunna ställa om i arbetslivet och några behöver flera chanser. Då måste det vara enkelt för dem som vill byta bana mitt i livet att skola om sig, pröva ett nytt jobb eller gå från anställning till företagande. Därför är det viktigt att rätten att delta i kommunal vuxenutbildning kan utökas och gälla fler. Det är ett steg, men vi behöver göra mer.

Vår uppgift är att se till att de steg som behöver tas för att få ett nytt jobb eller för att byta bana mitt i livet är så bra och enkla som möjligt. Vi ska sänka trösklar. Vi ska stärka drivkrafter. Vi ska öppna möjligheter. Vi ska göra mer för att fler ska kunna få extra chanser eller nya möjligheter.

Jobben är inte desamma som fanns förr. Jobb är ingenting vi skickar vidare till nästa generation. Förändringstrycket kommer inte att avta framöver, utan sannolikt vara högre. Arbetstillfällena och hela branscher försvinner, men nya arbetstillfällena och branscher tillkommer. De behöver bli fler.

Därför behövs fler utbildningsinsatser och förslag för att förenkla omställningen och bidra till att människor kan lära sig mer och nytt igenom livet. Omställning är inte lätt. Det är både svårt och jobbigt. Därför spelar politiken en stor roll.

För möjligheten för människor att gå vidare, både om de vill byta väg eller om de måste det, finns men då handlar det om att du måste lära dig nya saker och känna dig trygg när du tar nästa kliv.

I onsdags frågade jag studenterna i Lund om hur lång ens studietid egentligen

är. Det är viktigt att våra studenter blir klara med sin utbildning i tid men när har man egentligen utbildat sig färdigt?

Jag tror att aldrig är ett ganska bra svar på frågan. För i dagens samhälle där kunskap är så avgörande behöver vi rusta Sverige för ett livslångt lärande. Det går inte längre att leva på något du lärde dig för 10 eller 40 år sedan, vi behöver ständigt lära oss mer.

När vi behöver fler som kombinerar studier med arbete eller praktik känner fortfarande studenter att det inte går att göra båda. Men det handlar inte bara om unga, det handlar ofta om människor mitt i livet.

För när fler både behöver och vill studera och jobba samtidigt. Vad är det största problemet då? Ja en utmaning är förstås att kunna försörja sig när man går från arbete till studier.

I Sverige ska vi uppmuntra, inte bestraffa, den som både vill lära och arbeta. Möjligheten till utbildning får inte ta slut när du fått ditt första, andra eller tredje jobb. Inte ens om du befinner dig mitt i livet med barn, lån och familj.

Därför vill jag i dag presentera ytterligare tre besked om hur Sverige kan bli ännu bättre på omställning.

För det första: Jag vill att gränsen för fribeloppet, alltså vilken inkomst man kan ha innan studiemedlet minskar, höjs med 35 000 kronor till över 200 000 kronor per år.

Då kan fler som vill återgå till studier för att komplettera eller byta väg gå ner lite i arbetstid och studera - utan att tvingas välja mellan arbetet i dag och arbetet i morgon.

Sverige kan mer när såväl han som är sjuksköterska och vill vidareutbilda sig till specialistsjuksköterska, som hon som är ingenjör men vill bli lärare känner att de kan göra det.

För det andra: Sverige ska inte begränsa människor som vill lära sig mer. Från 40 års ålder finns i dag möjlighet till ytterligare 40 veckor med studiemedel om det finns särskilda skäl, antingen arbetsmarknadsskäl eller personliga sådana. Den

tiden föreslår jag att vi nu utökar till 60 veckor, då kan fler lära sig mer.

För det tredje: Ingen ska känna att man inte längre har möjligheter bara för att man inte är 20 längre, eller 40 för den delen. När kraven blir tuffare på arbetsmarknaden och arbetslivet kommer och behöver vara längre, då behöver fler kunna fylla på med ny kunskap. Därför föreslår jag också i dag att åldersgränsen för studiemedel höjs till 60 år.

Fler ska kunna studera och arbeta samtidigt. Fler ska kunna ställa om från jobb, eller bransch, när det behövs i livet. Och fler ska kunna vidareutbilda sig genom hela livet. Tre förslag för att fler ska få fler chanser. Då kan jobben bli fler, arbetslivet bättre och fler får visa att de har mer att ge. Då kan Sverige mer.

Sedan vi träffades i så här stort rum senast har jag börjat träffa arbetsmarknadens parter i lite mindre rum för att diskutera bättre vägar till omställning.

Den svenska modellen har varit med och byggt vårt land starkare. Den har möjliggjort både bra villkor men också möjligheter att lyckas och trygghet i förändring. Genom samarbete och ansvarstagande, mellan arbetsmarknadens parter och mellan parterna och politiken, står vi i dag starka.

Men samtal räcker inte, utan det är resultaten som räknas. Och vi moderater kommer inte ge oss förrän Sverige har bättre vägar till omställning. Förrän vi har fått fram möjligheter för fler att kunna mer.

Minns ni hösten 2006? När Alliansregeringen kritiserades för att det var för många reformer för snabbt? När det var demonstrationer utanför Riksdagen och Rosenbad? Det var då.

Nu har vi en annan regering. Stefan Löfven skulle fixa arbetslösheten på 90 dagar och Gustav Fridolin skulle fixa skolan på 100 dagar. Nu har det gått 155 dagar. Men vi har fortfarande inte sett några reformer.

Detta sker i en tid när vi behöver raka motsatsen. När Sverige behöver fler reformer, ökad initiativkraft och när vi utmanas hårdare av fler, då möts vi av en regering som har lägre reformtempo än någon nyttillträdd regering under 90- och 2000-talet.

Stefan Löfvens regering har lägre reformtempo än när Carl Bildt var ny statsminister 1991. Han har lägre reformtempo än när Ingvar Carlsson var ny statsminister 1994. Han har lägre reformtempo än när Fredrik Reinfeldt var ny statsminister 2006.

När utmaningarna i dag är större än på länge står vänsterregeringen nästan tomhänt. Titta exempelvis på den lista över förslag som regeringen presenterat för våren.

Näringsdepartementet, som har ansvar för villkoren för företagen: Sex propositioner. Ingen av dem handlar om fler nya jobb i växande företag.

Finansdepartementet, som ansvarar för styrkan i ekonomin: Sexton propositioner och skrivelser. Det enda av de förslagen som vi med säkerhet vet leder till fler jobb, alltså lägre anställningskostnader för unga, vill de till varje pris riva upp.

Ett av få riktigt konkreta besked från regeringen hittills – det är att skatten på arbete, den ska bara upp. Trots att de själva vet vad det får för konsekvenser. För regeringen skrev själv i sin budgetproposition från i höstas att deras höjda skatter riskerar negativa effekter för BNP och sysselsättning. Det skulle göra Sverige svagare.

Att stå passiva i en tid då Sverige utmanas är inte bara ett svek mot väljarna som väntade sig mer. Det är ett svek mot de nya jobb som skulle behöva skapas, och mot dem som ännu inte fått sitt första jobb. Det är ett svek mot dem som behöver samhällets stöd som allra mest. Ett svek mot dem som behöver en hjälpande hand för att komma igen.

Men regeringen sviker inte bara alla de som behöver reformer i dag. Det finns fler som förlorar på Löfvens ovilja att ta ansvar.

”Den som är satt i skuld är icke fri” sa en i den bemärkelsen klok statsminister en gång i tiden.

Sverige har sedan 1990-talet en stolt tradition av att bygga upp ekonomin under goda tider för att kunna stötta jobben och välfärden i sämre tider. Men nu i veckan bestämde Stefan Löfven sig för att överge det som en gång i tiden var hans eget partis linje: han meddelade att han är beredd att överge överskotts målet.

Den sjuke som behöver hjälp, pensionären som behöver stöd, den arbetslöses möjlighet att komma åter, den offentliganställdas lön. Där är några av förlorarna på Löfvens utgiftspolitik. Det är alla dem som får betala priset när Löfven börjar försvaga ramverket för statsfinanserna.

På 1990-talet var det Göran Persson som vågade stå upp för nödvändiga reformer och ansvarsfulla finanser. Vi kan erkänna så här i efterhand att vi moderater var onödigt sena att ansluta oss till den linjen. Under det senaste decenniet har det rått samsyn mellan våra partier om vikten av stabila ramar för statsfinanserna. Men efter Stefan Löfvens besked nu i veckan är rollerna ombytta. Nu är det vi moderater som står upp för att försvara styrkan i svensk ekonomi. Nu har vi en socialdemokratiskt ledd regering som vare sig tar ansvar för styrkan i ekonomin eller för att genomföra reformer. Den behöver bytas ut.

Sverige behöver en regering som är beredd att ta ansvar. Som inte bara vill ha regeringsmakten. Utan som vill och kan använda den för att bygga Sverige starkare. För Sveriges utmaningar blir inte mindre av att man blundar för dem eller skjuter dem framför sig. De måste mötas med reformer och politik. Då kan Sverige mer.

I dag är det den 7 mars. Det innebär att i morgon är det den 8 mars. Då firas den så kallade internationella kvinnodagen, vilket jag alltid har haft lite blandade känslor inför. Vi är till exempel halva jordens befolkning. Jag får ganska ofta frågor om hur det är att jag är kvinna, och tänker att ja, som vanligt, jag har ju

aldrig provat något annat.

Men jag tror inte att tidigare moderata partiledare fick lika många frågor om hur det kändes att vara man. Och det finns fortfarande skillnader mellan män och kvinnor och många skäl att arbeta för jämställdhet. Alla dagar om året!

För jämställdhet handlar ytterst om att riva hinder och skapa möjligheter för alla. Oavsett om hindret handlar om kön, efternamn, sexuell läggning, föräldrar eller var man kommer ifrån. Och hinder är vi moderater bra på att riva. Och de som finns kvar, till exempel på grund av kön, ska bara bort.

För oss handlar Sverige kan mer om att alla människor ska kunna mer. Och då i handling, inte bara i ord.

För oss handlar det inte om att tala bekymrat om kvinnors ställning på arbetsmarknaden för att sedan föreslå kortare arbetstid så färre får jobb.

För oss handlar det inte om att tala om jämställt familjeliv och livspussel för att sedan föreslå avskaffad jämställdhetsbonus och försämrat RUT-avdrag.

För oss handlar det inte om att hålla högtidstal om en feministisk utrikespolitik och sedan skära ner på vaccinbiståndet så att kvinnor och barn som behöver vaccin riskerar liv och hälsa.

För oss handlar det inte om tom retorik, utan om konkret politik. Som vi utvecklar tillsammans.

När Sverige utmanas ska vi möta det med att utveckla vår politik. Det arbetet har bara börjat. Vi gör det inte för vår egen skull eller för andra partiers skull. Utan vi gör det för att svara upp mot de utmaningar Sverige ställs inför i dag och under en lång tid framöver.

Vi ska vara det parti som bäst förstår Sveriges utmaningar och de problem människor möter i sin vardag. Vi ska vara det parti som utvecklar de bästa förslagen som möter dessa. Och när vi vinner valet 2018 och nästa regering börjar arbeta, då ska vi vara redo att både regera, agera och reformera.

I det arbetet behövs alla vi och många fler. Tillsammans kan rösterna från alla moderater i hela landet, från Kiruna i norr, till Trelleborg i söder, forma en helhet som är bättre än någonsin.

Nu börjar nästa steg i vår gemensamma resa. Som vi hoppas kan bli starten på nya kapitel i Sveriges resa. Den resan ska vi göra tillsammans. Då kan vi, och då kan Sverige, mer.

Taggar

2010-tal, 2015, Kvinna, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/anna-kinberg-batra-tal-pa-sverigedagen-2015>